

Borràs i el canvi de cicle

«Borràs i els seus seguidors han aconseguit que la distància entre fets i paraules hagi afeblit l'independentisme com a moviment»

La setmana que es tanca amb aquest diumenge de finals de juliol ha estat marcada per dos fets: la suspensió de la condició de diputada de Laura Borràs i la publicació del darrer baròmetre del CEO. A tres mesos del cinquè aniversari de l'1 d'octubre del 2017, dos símptomes molt clars de canvi de cicle polític a Catalunya. Un cicle que va agafar impuls el 2012, va arribar al seu punt àlgid la tardor del 2017 i es tanca aquest estiu del 2022. Per què són tan simptomàtics aquests dos fets?

Comencem per l'episodi de la suspensió de Laura Borràs. I estalvio a les lectores i lectors la recapitulació dels fets ja prou coneguts que han portat a Laura Borràs a estar imputada en un presumpte cas de corrupció. El fet rellevant no és la seva suspensió com a diputada. Al cap i a la fi, quina altra cosa podia fer la mesa del Parlament diferent de l'aplicació del reglament? Un reglament massa calvinista, certament. Però, al cap i a la fi, el reglament que s'ha autoatorgat el mateix Parlament. No, el fet significatiu no ha estat la inevitable suspensió de Borràs. El fet significatiu ha estat la seva insòlita reacció.

La compareixença pública de Borràs un cop coneguda la seva suspensió ha estat un perfecte compendi del manual de les tècniques trumpistes aplicades al catalanisme sobiranista: negació de la realitat des d'un lideratge personalista amb l'objectiu de saltar-se les normes democràtiques per tal d'accedir a un bé superior. Un bé identificat de forma abstracta amb la plenitud de la identitat nacional. Una impostura política que connecta amb la tradició del populisme reaccionari. Un espectacle polític penós, lamentable. Un discurs molt calculat per la segona autoritat del país indigne d'una democràcia forta i consolidada.

En els darrers anys, aquesta mena de populisme independentista s'ha caracteritzat per un progressiu allunyament entre les paraules i els fets. Entre allò que es proclama i allò que es practica. I, com era perfectament previsible, ha arribat el punt en el qual aquesta distància ja és insalvable. Això, exactament, és el que han aconseguit Borràs i els seus seguidors més incondicionals en les darreres setmanes. Aquesta distància entre fets i paraules ha afeblit tot l'independentisme com a moviment. Però, a partir d'ara, el problema ja afectarà de forma preferent a Junts. Amb la gestió del que ja es coneix com a "laurisme", Junts té un problema molt greu. O Junts és capaç de connectar els discursos amb la realitat, o la realitat passarà per sobre dels discursos de Junts.

La lectura del darrer baròmetre del CEO ofereix una oportunitat per a prendre el pols de la societat catalana més enllà de la boira propagandística i els miratges de Twitter. El nou context de combinació d'expectatives i amenaces promou participació electoral a l'alça, però de forma desigual. El partit més beneficiat és el PSC. A continuació, ERC i el PP. Junts manté fidelitat de vot, però no creix en cap sentit. En conseqüència, la seva posició es debilita. I el suport a la independència continua sent alt, estancat i no majoritari. Els partits independentistes necessiten fer una lectura acurada d'aquestes dades i ajustar les seves polítiques i els seus relats.

S'atribueix a Carl von Clausewitz l'afirmació que "la guerra és la continuació de la política per altres mitjans". De fet, la frase original és més llarga i matisada. Girant l'afirmació del militar prussià, podríem dir que, en un context efectivament democràtic, la política és la transmutació de la guerra en escenaris de lluita pel poder substanciats en el diàleg, la negociació i els acords basats en la lliure expressió de la voluntat popular. Sigui com sigui, la política i la guerra sempre funcionen tenint en compte el càlcul de la relació de forces. Força bruta -força militar- o força democràtica. Passats deu anys de la gran manifestació del 2012, l'independentisme necessita fer una avaluació realista

de les seves forces. De les del 2017 i de les del 2022. Sense aquest exercici li serà impossible encarar el nou cicle de la política catalana. I això afecta de manera central a la manera d'enfocar l'estratègia negociadora amb l'Estat: objectius, calendari i relat.